

ПЕРЕДМОВА

Мене завжди дратувала несправедливість та росія, хоча, здається, це тотожні поняття. Це наш давній ворог, який нищить нас фізично і культурно. Розуміння цього з юних років дало мені сили та бажання взяти участь у цій війні проти нашого ворога. росія вмiло маніпулювала нами й позбавляла самоідентифікації, що для мене є ще болючішим, тож закликаю нехтувати й звільнитися від усього, що має стосунок до цієї недодержави. Це була одна з причин, чому я пішов воювати, — викоринити все, що з ними пов'язано. Інша причина — це помста за смерті мільйонів українців, що геноцидами, голодоморами і тюрмами були знищені та закатовані росіянами. Як ми бачимо, їхні методи не відрізняються навіть крізь століття, хоч тоді правив — а саме правив! — ними не путін. З цього можна зробити висновок: це не влада однієї людини, це люди для цієї влади!

Заплачено занадто велику ціну за нашу свободу, щоб зараз здатися. На щиті опинилися тисячі мужів в ім'я нашого вільного життя, життя без росії.

Слава Україні! Слава Героям!

ЯК ЦЯ КНИГА З'ЯВИЛАСЯ?

Прибувши в Барвінкове, де був на той час штаб і де ми готувалися до від'їзду на фронт, у мене виникла ідея створити новий профіль, який би описував будні військових. У коротких текстах це вдавалося непогано. Завдяки вашій підтримці я все ж наважився на більший текст, який вилився в ось цю книгу. Це не зразковий художній твір, але я хочу, щоб ці події та імена закарбувалися в українській історії ще однією сторінкою боротьби як приклад для наших нащадків.

Ви не побачите тут гори трупів і тяжкі кровопролитні бої, тут зображена війна очима людини, котра вперше потрапила на неї, — моїми очима. У цій книзі ви можете пройти зі мною мій шлях, мою трансформацію від натхненного максималіста до військового, який знає, що робить. Переважно тут описані стосунки між людьми, які проявляють різнобарвність емоцій навіть на війні. Ці люди, військові, — не роботи, що цілодобово безупинно ведуть бої, вони такі ж, як і ми з вами. Їм теж хочеться з'їсти мамин пиріг або прокинутися в чистому ліжку вдома, але замість цього вони їдять сухе печиво та прокидаються одягнені в брудних окопах, проливаючи піт і кров заради свободи. Не забувайте, якою ціною це дається...

Не люблю читати довгих передмов, тому і свою завершую. Перегортайте...

— Я не вірю, що буде війна. Він же не настільки довбанутий, — сказав я, дивлячись у вікно автомобіля, коли проїжджав по набережній Києва.

— А якщо буде? Що будеш робити? — запитала Дарина з ноткою виклику в голосі.

Обоє були спокійні, кондиціонер нагнав вже тепла в авто, холод із вулиці не дошкуляв. Проте в повітрі відчувалася напруга — вже не перший день усі тільки й говорили про напад москалів на Україну.

— Залишуся тут, що ж іще робити. Відступати нікуди точно, а тікати не буду.

У голові роїлися думки: а що як і справді нападуть? Та відповідь була закарбована ще, мабуть, з попередніх життів, бо точно знав, що права відмовитися від бою за незалежність не існує в моєму світогляді. З підліткового віку до сьогодні прочитано безліч патріотичної літератури, що внесла свою лепту в становлення моєї особистості як національно свідомої.

Найбільше я тяжів до часів УПА, коли наші діди ще тоді мали змогу вибороти нам вільну державу. Але, на жаль, як і зараз, було багато сексотів і тих, кому до душі «руський мір». Зі зброєю в руках, без заробітної плати, за єдину Ідею вони йшли на смертельний танок, де врешті станцювали свій останній танець і втратили надію побачити вільну Україну.

Та оскільки ніхто не цінував того вкладу — ба! — ще й засуджував (у чому неабияка заслуга пропаганди росіян), то це все і призвело до так званої «спецоперації». Бо ж «какая різниця», якою мовою ти розмовляєш, якщо по ТБ — російська, музика — російською, література — російською. А українська досі декому вважається «малоросійським наріччям».

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Суспільство ще не дозріло до самоусвідомлення як єдиної української держави. Це найдужче відбивалося в мені відчайдушними спробами дати хоч краплину українського — суспільству, моему оточенню. Не без радості можу похвалитися, що в багатьох моментах мені це вдавалося. Чимало людей, принаймні зі мною, спілкувалися українською, починали слухати українські пісні, читати патріотичну літературу. А хто не починав, з тими наші дороги так чи інакше розходилися.

За рік до війни я знову переїхав до Києва (знову, бо вже раніше жив у столиці). Дуже злився, коли чув російську, особливо в держструктурах. Вплинути на такі масштаби я не міг, тож доводилося тамувати в собі це роздратування.

Аж ось п'ята ранку, 24 лютого. Заграв телефон, розплющую одне око, дотягуюся ліниво, на екрані — Дарина.

«Ну що там вже таке, — подумав про себе, — чому так рано».

— Саша, почалася війна, дзвонили мої друзі, вони чули вибухи, — схвильовано випалила вона.

— Та яка війна, які вибухи?! Вони щось переплутали, — спросоння, невиразно відповів я.

Вирішив встати з ліжка, бо якесь зерно тривоги все ж таки з'явилося. Ходжу по освітленій вуличними ліхтарями кімнаті, напівтемрява, ще не можу відійти від сну. Наче якесь пожвавлення на вулиці, підійшов до вікна — працівники ЖКГ неспішно розмітають доріжку від снігу.

— Даша, спокійно, ніякої війни немає, — заспокоював я не так її, як себе.

Тієї миті, як я це казав, пролунав вибух за вікном!

— Збирай мерщій речі й перетелефонуй мені! Документи і теплі речі візьми, швидше! — ввімкнувся інстинкт захисту.

— Добре, Саш. — Я поклав телефон.

Ввімкнув світло і зрозумів, що таки — війна! Біс би її узяв! Піддався легкій паніці й почав збирати все до сумки: документи, теплі речі, взуття. Багато не помістилося, тож довелося скоротити свій список.

Розбудив свою сусідку, кажу: «Прокидайся, збирай швидко речі, війна!». Вона, нічого не розуміючи, поспішно зібрала все необхідне.

А що я жив у тому ж будинку, що і працював, то запропонував зустрітися всім працівникам у нашій кав'ярні. Я мав ключі, прибіг туди перший і відразу зібрав всі гроші і цінності, дочекався відповідальних осіб і віддав усе їм. Відчував і розумів, що це все пахне не тільки ворогами, а й своїми мародерами.

Це мала бути моя остання зміна, з 24-го до 28-го, далі я мав успішно займатися дизайном. Плани, звичайно, були амбітні, та видко не судилося.

Після тих перших кількох вибухів (пам'ятаєте їх теж?) стало тихо на якийсь час.

Вже почало світати, я зварив усім кави, вимкнув кавомашину, прибрал. Потім роздали працівникам гроші, скільки змогли, вийшли і замкнули кав'ярню з Дариною. Холоду не відчувалося.

Підійшла подруга з песиком, і ми взагалі забули, чому о сьомій ранку стоїмо на Подолі. Час минав, ми розмовляли, так наче ці вибухи — одноразова «акція». Але тут уперше в моєму житті залунало ось це сумнозвісне «вііууууу-вііууууу». Пронизуючи повітря, воно влетіло в моє тіло як тисячі тривожних стріл.

Неначе змовившись, ми переглянулися і швидко розійшлися кожен у свій бік: ми з Дариною до авто, а подруга додому.

— Поїхали, поїхали! Треба ще заправитися, — розумів, що, судячи з пожвавленого руху на дорозі, це буде нелегко.

— Їдемо до моєї мами, на «академ», — твердо сказала Дарина.

— А що там?! Забираємо твоїх батьків і поїхали до мене!

— Мама не захоче нікуди їхати.

— Тут небезпечно!

Помітив, як вона засумнівалася, проте зараз головне — заправити авто. На найближчій заправці не було видно кінця черги. Ми поїхали далі, але там була така сама ситуація. Ніде приткнутися, стояти треба понад п'ять годин, ще й кажуть, що не вистачить на всіх палива.

Зателефонував батькам, впевнитися, що все гаразд вдома. Чомусь за своє місто не дуже тривожився, бо все-таки воно перебувало у відносній безпеці, а ось за батьків хвилювався неймовірно. Вони вже поїхали в село, це трохи заспокоїло мене. Брат уже був у військкоматі:

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

як колишній військовослужбовець черги не чекав, і його відразу відрядили до своєї частини. За нього теж був спокійний.

— Гаразд, їдемо поки до мами. Там, може, менші черги будуть!

Затори на виїзд із міста теж кілометрові, все стало, неможливо проїхати. Доводиться маневрувати і хитрувати. Аж ось вже і академмістечко.

Швидко знайомство з мамою Ірою, вітчимом Сашею і кішкою.

Збираємо загальну нараду в невеличкій затишній квартирі на десятому поверсі, щоб скласти план дій.

— Їдемо до мене, — кажу я.

— Я нікуди не поїду, не буду лишати дім, — впирається вітчим.

— А я без Саші не поїду, — додала мама.

— Але ж немає сенсу тут залишатися, треба відвезти вас у безпечне місце, до мене! — тиснув я.

— Мам, тут справді немає чого сидіти, їдьмо хоча б у село до моєї подруги, — почала вмовляти Дарина.

Бачу, що мама засумнівалася, а вітчим все ніяк не піддається. Починаю наводити аргументи — але ж де там!

Вирішили поки переночувати в гаражі в підвалі, а завтра подивимося на ситуацію. За цей час я вже відписав усім кому міг, аби зрозуміти, що відбувається і як потрапити в зону бойових дій. Нарешті дістав контакт давнього знайомого — Тараса. Набираю, поки їдемо холодною вулицею до гаражів.

— Привіт, друже! Як ти?

— Привіт, все добре, вже збираюся, — впевненим і веселим голосом відповів Тарас, здавалося, наче він чекав цього герцю.

— Хочу приєднатися до тебе, в Києві зараз.

— Маєш дружину, дітей?

— Ні.

— Добре, але не поспішай, твій бій ще попереду. Як буду виїжджати з Рівного — дам знати, не панікуй, головне!

— Гаразд, буду чекати, тільки ж не забудь!

— Тримайся, до зв'язку.

— До зв'язку, — сказав я і відчув полегшення.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>